

BÜYÜK BUHRANLI YILLARIM

Arda Yılmaz

BÜYÜK BUHRANLI YILLARIM

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Gizem Eroğlu

Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civelez

Kapak Tasarım: Yusuf Efe Civelez

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2026

ISBN: 978-625-3600-17-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Arda Yılmaz

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında.....	9
Yazarın Notu	11
EPİLOG ♦ İstanbul Bir Gün İçinde İstanbul Olmuyor	13
BİRİNCİ BÖLÜM ♦ Bir Aylık Sınav	15
İKİNCİ BÖLÜM ♦ Vardiya Saatiyle Yaşamak	19
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ♦ Doktor Murat	23
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ♦ Bedenin İtirazı	27
BEŞİNCİ BÖLÜM ♦ Kendi Paramla Aldığım Bilgisayar.....	31
ALTINCI BÖLÜM ♦ Açık Öğretimden Yüksek Lisansa	35
YEDİNCİ BÖLÜM ♦ İnsanların Hayatımıza Girme Sebepleri	39
SEKİZİNCİ BÖLÜM ♦ B Sınıfı.....	43
DOKUZUNCU BÖLÜM ♦ “Bir Şey Olmaz”	47
ONUNCU BÖLÜM ♦ Dünya Kapanırken.....	51
ON BİRİNCİ BÖLÜM ♦ Çeliğin ve Gürültünün Arasında ..	55
ON İKİNCİ BÖLÜM ♦ Kırmızı Corsa	59
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ♦ Kitaplardan Kurduğum İkinci Hayat	63
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ♦ Kurumsallığın Cilasası.....	67

ON BEŞİNCİ BÖLÜM ♦ “Biz Bir Aileyiz”	71
ON ALTINCI BÖLÜM ♦ Onuncu Kez.....	75
ON YEDİNCİ BÖLÜM ♦ Babamın Sesi.....	79
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ♦ Okul Kapısı ve Mahkeme Kapısı.....	83
ON DOKUZUNCU BÖLÜM ♦ Üç Ev, Birçok Ben	87
YİRMİNCİ BÖLÜM ♦ İşime Bakmayı Öğrenmek.....	91
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ♦ Aşkın Kenarından Geçen Hayat	95
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM ♦ Büyük Buhran Nedir?	99
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ♦ Kendime Verdiğim Yeni Kurallar	103
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ♦ Profesör Mü Olacaksın?	107
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM ♦ Vardiyanın İnsandan Aldıkları ...	111
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM ♦ Güvenlik Uzmanının Görünmeyen Yorgunluğu.....	115
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM ♦ Kitaplarla Konuştuğum Yıllar	119
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM ♦ Güvenin Yeni Şekli.....	123
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM ♦ Babamdan Sonra Zamanın Hızı	127
OTUZUNCU BÖLÜM ♦ 2016’daki Kendime Bir Mektup Yazsaydım	131
EPİLOG ♦ Hâlâ Yoldayım	135

BÜYÜK BUHRANLI YILLARIM

Bir insanın iş, eğitim, hastalık, kayıp ve mücadeleyle değişen hikâyesi

ANILAR • MÜCADELE • KAYIP • YENİDEN BAŞLANGIÇ

İstanbul, 2016’dan bugüne

Yazar Hakkında

Arda YILMAZ, 1989 yılında İstanbul'da dünyaya gelmiştir. Babasının işi nedeniyle 1992 yılında ailesiyle birlikte Balıkesir'e taşınmış; çocukluk ve ilk gençlik yıllarını burada geçirmiş, ilk ve orta öğrenimini Balıkesir'de tamamlamıştır. 2007 yılında İzmir Ekonomi Üniversitesi İletişim Fakültesi Medya ve İletişim Bölümünü kazanarak yükseköğrenim hayatına İzmir'de devam etmiş, 2013 yılında mezun olmuştur. Mezuniyetinin ardından bir süre iş arayışında bulunan YILMAZ, daha sonra doğduğu şehir olan İstanbul'a dönerek mesleki ve kişisel yaşamında yeni bir dönemin kapısını aralamıştır. Eğitim hayatını tek bir alanla sınırlandırmayan YILMAZ; yıllar içerisinde farklı disiplinlerde kendisini geliştirmiş, 3 ön lisans, 1 lisans ve 2 yüksek lisans olmak üzere toplam 6 mezuniyet elde etmiş; dört farklı alanda diploma sahibi olmasının yanı sıra çok sayıda mesleki eğitim ve sertifika programını tamamlamıştır.

Meslek yaşamını bugün A Sınıfı İş Güvenliği Uzmanı, Tehlikeli Madde Güvenlik Danışmanı ve Eğitimci olarak sürdürmektedir. Bilgi üretmeyi, öğrendiklerini aktarmayı ve mesleki deneyimini sürekli geliştirmeyi yaşamının temel uğraşlarından biri olarak görmektedir. Hayatını, yalnızca ev arkadaşı değil aynı zamanda sessiz zamanlarının en sadık tanığı ve can yoldaşı olan Scottish Straight cinsi kedisi Tatar Ramazan ile paylaşmaktadır. Tek başınalığı bir eksiklik olarak değil; kendi düzenini, düşünce dünyasını ve yaşam biçimini özgürce

kurabilmenin bir yolu olarak benimsemiştir. Yaşamı boyunca karşılaştığı kayıplar, hayal kırıklıkları ve zorlu dönemler onu yolundan döndürmek yerine daha dirençli bir insana dönüştürmüştür. Soyadının taşıdığı anlamı âdeta hayatının karakterine dönüştüren YILMAZ, düştüğü yerlerden yeniden kalkmayı, değişen şartlara rağmen yoluna devam etmeyi ve yaşadıklarından yeni anlamlar çıkarmayı seçmiştir. Onun için hayat, kusursuz bir hikâye değil; kırılmaların, yeniden başlangıçların, mücadelelerin ve insanın kendisini tekrar tekrar inşa etmesinin uzun yolculuğudur.

Yazarın Notu

Bu kitap gerçek yaşam deneyimlerinden yola çıkılarak kaleme alınmıştır. Eserde yer alan kişilerin mahremiyetini korumak ve kimliklerin doğrudan anlaşılmasını önlemek amacıyla karakter isimleri, bazı kurum, iş yeri ve mekân bilgileri ile kişileri tanımlayabilecek kimi ayrıntılar değiştirilmiştir. Olayların özü, yaşananların bende bıraktığı iz ve dönemin ruhu korunmuştur. Anlatının akışını güçlendirmek için bazı hatıralar aynı başlık altında bir araya getirilmiş, iç konuşmalar ise bugünden geçmişe bakışın diliyle yeniden kurulmuştur.

Bu kitap bir hesaplama metni değildir. Hiç kimseyi mahkûm etmek, kendimi de olduğumdan daha haklı göstermek için yazılmadı. Çünkü yıllar bana şunu öğretti: İnsan hayatı, tek tarafın bütünüyle haklı olduğu kadar basit bir mahkeme dosyası değildir. Herkes kendi korkusuyla, çıkarıyla, eksikliğiyle, iyiliğiyle ve kötülüğüyle hikâyenin bir tarafından geçer.

Ben de geçtim.

Bazen tökezleyerek, bazen öfkelenerek, bazen hasta olarak, bazen büyük bir inatla çalışarak. Bazen yanlış insana güvenererek, bazen hiç ummadığım bir insandan iyilik görerek. Bazı kapılardan kovuldum, bazı kapıları kendim kapattım, bazı kapıların önünde uzun süre bekledim. Bazen de kapı açılmayınca başka bir yol aradım.

Bu sayfalarda anlatılan yıllara “büyük buhranlı” dememin nedeni, her günün karanlık olması değildir. Tam tersine, en zor dönemlerin içinde bile dostluk, mizah, umut, öğrenme ve küçük zaferler vardı. Fakat o yıllar beni yoğurdu. Hayata, işe, aileye, dostluğa ve kendime bakışımı değiştirdi.

Bazen insanın hayatı yıkılmaz.

Sadece eski biçiminde devam edemeyecek kadar çatlar.

Benim hikâyem biraz da o çatlakların arasından yeniden şekillenmenin hikâyesidir.

PROLOG

İstanbul Bir Gün İçinde İstanbul Olmuyor

2016 yılında İstanbul’a taşındığımda hayatımın geri kalanını değiştirecek bir karar verdiğimi biliyordum ama bu değişimin nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. İnsan çoğu önemli kararını böyle veriyor. Sonucunu bilse belki cesaret edemez, sonucunu bilmediği için yürüyebiliyor.

Yanımda eşyalarım, kafamda planlarım ve içimde kendime ait bir yer açma isteği vardı. İstanbul ise milyonlarca insanın aynı anda bir yerlere yetişmeye çalıştığı, kimsenin bir başkasının hikâyesine uzun süre bakmadığı büyük bir makine gibiydi. O makinenin içine ben de girdim.

İlk günlerim Anadolu Yakası’nda, mütevazı kelimesinin bile biraz iyimser kalabileceği derme çatma bir otelde geçti. O günlerde konfor arayacak durumda değildim. İhtiyacım olan şey başımı sokacağım bir yerd. İstanbul’da ilk defa kendi başıma bir düzen kurmaya çalışırken insanın mekânla kurduğu ilişkinin de değiştiğini fark ettim. Bir oda bazen ev değildir; sadece ertesi güne kadar dayanabileceğiniz bir sığınaktır.

Benim için de öyleydi.

Sabah kalkıyor, yeni işimin eğitimine gidiyor, akşam o odaya dönüyordum. Bir şehirde kalıcı olmak için önce geçici yerlere katlanmak gerektiğini o günlerde öğrendim.

İstanbul'a gelirken kimsenin bana "Şu yıl hasta olacaksın, şu işten ayrılacaksın, şu sınava defalarca gireceksin, şu insan sana çok iyi gelecek, şu insan seni yarı yolda bırakacak, babanı kaybedeceksin, okulunla davalık olacaksın." deme şansı yoktu.

İyi ki de yoktu.

İnsan geleceği ayrıntısıyla bilse yaşayamaz.

2016'daki ben yalnızca çalışmak, para kazanmak ve kendime bir gelecek kurmak istiyordu.

Bütün mesele buydu.

Sonra hayat, bu basit cümlelerin içine yıllarca sürecekt onlarca parantez açtı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Aylık Sınav

Havalimanındaki göreve başlamadan önce yaklaşık bir ay süren yoğun bir oryantasyon eğitimi vardı. İşin kuralları, süreçleri, yolcu iletişimi, disiplin ve sorumluluklar anlatılıyordu. Eğitim yalnızca bilgi yükleyen bir dönem değildi; aynı zamanda insanı ölçen, biçen, hangi kalıba ne kadar uyduğunu sınavan bir ortamdı.

Ben kalıplara çok kolay sığan biri değildim.

Tarzım, giyimim, görünüşüm ve davranış biçimim bazı insanlardan farklıydı. Bunu özellikle saklamaya çalışmıyordum. Kendimi başkasının rahat edeceği bir şekle sokmak gençliğimde hiç iyi bildiğim bir şey değildi. Bunun bedeli de vardı.

Bazı eğitimcilerin bana diğerlerinden daha sert davranışını hissettim. Bunun ne kadarının gerçekten bana yönelik olduğunu, ne kadarının benim o dönemdeki hassasiyetimden kaynaklandığını bugün kesin çizgilerle ayırmak istemiyorum. Yıllar geçince insanın hafızası yalnızca olayları değil, olaylara verdiği duygusal karşılığı da saklıyor. Fakat bildiğim bir şey var: Kendimi sık sık hedefte hissediyordum.

Bir insanın kendisini sürekli izleniyor, değerlendiriliyor ve kusur aranıyor gibi hissetmesi yorucudur. Dersin içeriğini öğrenirken bir yandan da "Acaba şimdi neyi yanlış yaptım?" diye